

Maciej Kurak i Mariusz Libel | Wymiary utopii

16.07–08.09.2013

Otwarcie: 14.07.2013 (niedziela), godz. 18

Kuratorka: Lidia Krawczyk

Kuratorka działań kontekstualnych: Karolina Vyšata

„(...) trzeba być *l'enfant terrible*, robić tak zwane utopijne projekty, żeby już dzisiaj budziły i budowały świadomość społeczną, po to, żeby jutro były rzeczywistością”.

Oskar Hansen w rozmowie z Czesławem Bieleckim, *Pragmatyzm utopii*, [w:] „Architektura”, nr 3/4 (1977), Warszawa

Czy Joseph Beuys jest ostatnim artystą, który dopuszcza myślenie utopijne w sztuce, a Oskar Hansen ostatnim architektem nowej rzeczywistości społecznej? Co się stało z rewolucyjnym podejściem do rzeczywistej zmiany *status quo*? *Wymiary utopii* to nasz pomysł na zdiagnozowanie źródeł niechęci do emancypacyjnego myślenia oraz prób odnalezienia współczesnej figury *l'enfant terrible*, które mogłyby wyzwolić w nas potrzebę zmiany.

Ten trzyletni projekt (2012–2014) jest przeglądem wystaw, działań i wydarzeń, które w swoim założeniu mają badać potencjał rewolucyjny i dekonstrukcyjny współczesnych artystów wizualnych. To próba odnalezienia powodów porażki nowoczesnych utopii oraz analiza źródeł niechęci współczesnych społeczeństw do poruszania się na grząskim gruncie nietrwałych teorii i myśli politycznych.

Uczestnikami tegorocznej edycji *Wymiarów utopii* są Maciej Kurak i Mariusz Libel. Artyści wzięli na warsztat dwa aspekty pojęcia „utopia”. Pierwszy z twórców proponuje refleksję nad utopią miejsca – namysł nad ideą *white cube*, przestrzenią popularną w kontekście modernistycznej sztuki i konsumpcyjnego komfortu kolekcjonerów. Zestawiając ze sobą dwie rzeczywistości – idealną, bez skazy i nieładu, teoretycznie neutralną oraz ułomną, podatną na ciągłą zmianę dokonującą się pod wpływem czasu i działań człowieka, brudną i niedbałą – zadaje pytanie o to, która przestrzeń jest nam bardziej potrzebna; dzięki której przestrzeni sztuka stanie się bardziej żywa, a przez to bardziej skuteczna. Czy utopią jest zatem galeria bez problemów finansowych realizująca program na najwyższym poziomie, a przy tym wywołująca społeczną zmianę poprzez wyraźną rewolucyjną działalność, która kłóci się z wiodącymi programami politycznymi i społecznymi? Czy można mieć ciastko i zjeść ciastko?

Drugi artysta zaprezentuje bogate spektrum komunikatów, które są uwikłane w codzienność, wynikają z niej, a równocześnie stają się dystopią, ukazując pesymistyczną wizję bez szans na jakąkolwiek poprawę. Libel, podobnie jak Kurak, jest niechętny instytucjom kultury, traktując je jak miejsca tłumiące i wyciszające oddziaływanie sztuki

i aktywność artysty, zamykające przez przypadkowym widzem i niepotrzebnie usakralniające przekaz. Ta brutalność ulicy jest dla niego ważna. Dlatego w Bunkrze Sztuki zobaczymy głównie wielkopowierzchniowe murale, które po zakończeniu wystawy zostaną zniszczone. Nie pozostanie żaden przedmiot, który mógłby przybrać formę kultową.

W Galerii – poza dwiema wystawami realizowanymi w ramach projektu – odbędą się również działania kontekstualne. Jakub Woynarowski przygotował dla nas wirtualny diagram *Outopos* skalujący nasze utopie i śledzący ewolucję tego pojęcia. Michał Frydrych w trakcie finału wystawy zaprezentuje widzom Bunkra swoją najnowszą rzeźbę językową, która tylko formalnie pojawi się w holu Galerii. Marcin Doktor Polak i Marcin Szafranski przeprowadzą ekspresową rewolucję budowlaną, uroczą symboliczną destrukcją ponowoczesnej bastylki.

Ponadto w Utopijnej Przestrzeni Otwartej, specjalnie do tego celu zniekształconej przez kolektyw Palce Lizać (Dominika Wilczyńska i Barbara Nawrocka), będzie można zdiagnozować własne nastawienie do utopijnej rzeczywistości. Wykonując serię ćwiczeń, tworząc własny alfabet, grając w *Grę z partycypacją*, będziemy mogli/mogły zbadać, czy jesteśmy utopijno-odporni/utopijno-odporne czy raczej mamy naturę rewolucjonisty/rewolucjonistki.

Uwaga! Dostęp do zadań mają tylko ludzie odważni!

Na dzieci czeka niespodzianka!